

Hou je handen in je zakken.

(Allard van Lenthe, februari 2018)

Op een vrijdag eind 2017 geef ik op mijn oude middelbare school gastlessen toneel. Ik loop na de ochtendpauze de school binnen, ik schuif voor het eerst na 30 jaar in een stroom scholieren de hal in, de trap op, de gang van de lerarenkamer in. De lerarenkamer ligt nog aan het eind van de gang. De deur staat open. Dertig jaar geleden kwam er een walm tabakslucht uit, nu niet.

Ooit heb ik hier in deze gang duwend en trekkend met mijn klasgenoten meneer Platijn van Latijn zijn antieke bril van zijn neus gestoten.

Oh godtegod!

Er gaat een schok door de menigte scholieren. Iedereen staat ineens om meneer Platijn heen. Iedereen roept ach en wee en zoekt de stukjes glas bij elkaar! De gang is van steen, de brillenglazen zijn in honderd stukjes uitéén gespat.

Meneer Platijn trekt me naar zich toe om te zien wie ik ben. ‘Oh ben jij het? Weet je dat het een dure bril is!’

M’n klasgenoten geven hem het gebroken montuur en een handvol glas. Omringt door zijn collega’s gaat meneer Platijn de lerarenkamer in.

Hij geeft die dag geen les

Mijn klasgenoten genieten. Ze zeggen: ‘Het is een antieke bril, daar is er maar één van! En heb je dat gezien, het zijn hele dikke brillenglazen, dat je vader dat kan betalen!’

Twee weken later komt meneer Platijn bij ons thuis. Zijn bril is gemaakt. Hij zegt: ‘Het montuur kon worden gelijmd, de glazen moesten uit Duitsland komen, dat wel. Picobello he?!’

Mijn moeder zegt: ‘Gelukkig maar. Wilt u een kopje thee? En cake, ik heb cake gemaakt!’ ‘Graag mevrouw.’

Het ijs is gebroken, mijn ouders zijn niet gewend om met meneer en mevrouw te worden aangesproken.

Wanneer mijn moeder terug is met de thee, neemt mijn vader het woord. Hij zegt: ‘Het zal wel kostbare zaak zijn meneer Platijn! Maar we zijn er tegen verzekerd, geeft u de rekening maar!’

Iedereen haalde opgelucht adem. Mijn vader zegt: ‘Maar wat gebeurde er nou precies? De verzekering wil weten wat er precies gebeurde.’

Ik weet het niet, ik trek mijn schouders op.

En meneer Platijn weet het ook niet. ‘Het gebeurde gewoon, we waren in de gang bij de lerarenkamer, het was er bomvol, allemaal drukke leerlingen.’ zegt hij.

Mijn moeder zegt: ‘Allard praat met zijn handen, hij loopt altijd te zwaaien.’

‘Oh!’ zegt meneer Platijn ‘Ik zal je een raad geven jongen. Hou je handen in het vervolg in je zakken!’

Sindsdien doe ik dat: wanneer ik in een mensenmenigte ben, hou ik mijn handen in mijn zakken.

Ik draag alleen broeken met zakken, zelfs in mijn trainingsbroek en in mijn pyjamabroek heb ik zakken. Ik maak er indruk mee, wanneer ik met mijn handen in de zakken de sporthal binnen kom en wanneer ik met de handen in de zakken in bed stap.

Ik wordt lid van de PvdA, wanneer ik zie dat minister president Joop den Uyl met één hand losjes in de zak een militair defilé afneemt.

Die vrijdag eind 2017 op mijn oude middelbare school vind ik na even zoeken het leslokaal

waar ik moet zijn.

Mijn eerste toneel oefening gaat over de verschillende manieren om ergens binnen te komen.

Wanneer iemand moeite heeft om dat op een wat zelfverzekerde manier te doen, zeg ik:

‘Probeer het eens met één hand in de zak!’